

VIT TAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAÎSSANT LE JEUDI

வித்தந்தாம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—

RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா வரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நெட்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ சூல் ஆணி மீர் உரை (11—7—35)

NO. 33.

திருமந்திரம்.

நின்றன ணேரிழை யோடு ணேர்பட
வின்றே னகம்படி யேழு முயிர்ப்பேய்து
துன்றிய வோரோன் பதின்மருஞ் குழலு
ளோன்றுயர் வோதி யுணர்ந்துநின் ரூளே.

சத்திய னானுஞ் சயம்புவு மல்லது
முத்தியை யாரு முதலறி வாரில்லை
யத்திமேல் வித்திடி லத்தி பழுத்தக்கான்
மத்தியி லேற வழியது வாமே.

வென்றிட லாகும் விதிவழி தன்னையும்
வென்றிட லாகும் வினைப்பேரும் பாசத்தை
வென்றிட லாகும் வினைபுலன் றன்னையும்
வென்றிடு மங்கைதன் மெய்யுணர் வோர்க்கே.

சத்தியி னேடு சயம்புவு நேர்படில்
வித்தது வின்றியே யேல்லாம் விளைந்தன
வத்தகை யாகிய வைம்பத் தோருவருஞ்
சித்தது மேவித் திருந்திடு வாரே.

திருந்து சிவனுஞ் சிலைநுத லாளும்
போருந்திய வானவர் போற்றிசேய் தேத்த
வருந்திட வவ்விட மாரமு தாக
விருந்தன டானஸ் கிளம்பிறை யென்றே.

என்று மெழுசின்ற வேரினை யெத்தினு
ரன்றது வாதுவர் தார்குழ லாளோடு
மன்றரு கங்கை மதியோடு மாதவர்
துன்றிய தாரகை சோதிநின் ரூளே.

தனிப்பிரதி அனை 1

LE RÉDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI.

Tamil Pandit

Jaffna

CE Y LON.

திருவாரூபன் துணை.

காலமுண் டாகவே சாதல்செய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானேலூடே நான்முகன்
வானவர் நன்னாரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வங்கு முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை
யுவ வரு ஆணி மீ 27 ல

மாரி யல்லது காரிய
மில்லை.

வையார் அருளிய
“கொன்றை வேந்
தன்” என்னும்
வேத சூத்திரக்

கொத்துள் ஒன்
ருக் மிளிரும் இவ் அமுத வாக்கியம்
உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும்
ஒப்பியதாகின்றது. உண்மை நிலைக்கு
ஒப்பிய பொருளோ எனின், நித்தியத்
துவம் இது எனக்காட்டும் ஆழந்த

மறையாகி அமைந்துள்ளது. இவ்
இருவகை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள்
ஒரு சிறிது உரைக்கப்படுகின்றது.

மழையினால் அல்லாமல் யாதொரு
காரியமும் நடப்பதில்லை என உலகிய
அக்கு ஒப்பிய பொருள் கூறப்படு
கின்றது. மழையே உலக ஆக்கத்துக்
குக் காரணம். மழையில்லாவிடின்
உணவு ஏது? உடல் ஏது? உயிர்
एது? சராசரப் பொருள் ஏது? உலகம்
एது? மழையினாற்றுன் உலகம் வழங்கு
கின்றது. ஆதலால் மழையே உல
குக்கு அமிழ்தம் எனப்படும். அமிழ்
தம் என்றால் உணவு என்பர்; மருந்து
என்பர்; சாலா மருந்து என்பர்.

குறள்.

வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று.

(ஷ 2-ம் அதி. வான்சிறப்பு செ. 1)

மழை உரிய காலந்தோறும் தவறாது
பெய்து நிற்றலால் உலகம் வழங்குகின்
றது. ஆதலால் அம்மழையே உலகில்
உள்ள சகல சிவராசிகளுக்கும் அமிழ்
தம் என உணரும் முறையையினை
உடையது என்பது இதன் பொரு
ளாகும்.

விசம்பிற் றுளிவீழி எல்லால்மற் றுங்கே
பசம்புற் றலைக்காண் பரிது.

(ஷ ஷ செ. 6)

மேகத் தினின் றும் மழைத்துளி
வீழிம்தாலன்றி, ஒரு பசிய புல்லின்
நுனியையும் பூமியில் காணமுடியாது
என்பது இதன் பொருளாகும்.

“மழையின்றி மாநிலத்தார்க்கில்லை.”

என ஆன்றேரும் கூறினர். ஆகவே
மழை இன்றேல் சராசரப் பொருள்
கள் ஒன்றையுமே காண முடியாது
என்பதாம். உலகை வாழ்த்தும் பெரியா
ரெல்லாம் மழையை முக்கியமாக
வாழ்த்துவார்.

“வீழ்க் தண்புனல்”

என அருளினர் திருஞானசம்பந்தர்.
(ஷ தேவாரம்.) பொய்பில் புலவரும்
தமது திருக்குறளில் கடவுள் வாழ்த்
தின் பின் வான் சிறப்பையே கூறினர்.
இஃதும் உலகி யலுக்கும் உண்மை
நிலைக்கும் ஒப்பியதாகின்றது. உண்மை
நிலைக்கு ஒப்பியவாறு முன்னர்க் கூறு
தும். இம்மழையின் வரலாறு யாது? எனின், ஒரு சிறிது கூறப்படும்.

உலகம் உப்பு மயம் அப்பு மயம்.
இதனை யாவரும் கண்டும் காணுதலவரே.
இதனாற்றுன் முத்தி நிலையும் மறை
பொருளாயிற்று. ஏனெனின், உண்மை எஞ்சான்றும் மறை பொரு
ளே என்க. வெட்ட வெளியாக —
அங்கை ஆமலகமாக, விளங்கும் உப்பு
அப்பு என்னும் இவை இரண்டினால்
வரும் இதனை ஒப்புக் கொள்வர். இவை
இரண்டும் சுருங்கினால் உணர்வு இல்லை;
உணர்வாகிய சிவன் இல்லை — சீவன்
இல்லை — உயிர் இல்லை — உடலுயிர்
இயக்கம் இல்லை. ஒருவனைத் தண்டிப்
பதனால் “உப்பில்லாச் சோறு கோடு”
என்பர். “அவனுடைய உப்பும் தண்ணீ
ரும் ஒரு வேலையாவது யான் அருந்திய
தால் அவனுக்கு இடுக்கண் செய்யேன்”,
எனக் கூறப்படுவதும் உலகியல் ஆகும்.
புது வீட்டில் குடிபுகுவதானால் உப்பும்
தண்ணீரும் முன்னுக்க கொண்டு
செல்வதும் உலக வழக்கம் ஆகும்.
ஆனால் இவை இரண்டும் எங்குள்ளன? எனின், ஓரிடத்திற்குண் இரண்டும்
உள்ளன என்று கூறப்படும். இவ்
விடம் தான் எது? இது தான் கோகழி
— சமுத்திரம் — கடல் என்று கூறப்
படும். இதிலிருந்தே இவை இரண்டும்
தோன்றுகின்றன. அப்பு உப்பு என்
அம் இவ்விரண்டின் பஞ்சிகரணிப்பே
கடல் எனப்படுவது. தன்னிலை முன்னி
லையாவும் — பிரபஞ்சம் யாவும் இன்ன
பண்பினவே ஆம். கடல் நீரை மனிதன்
உப்பாக ஆக்குகிறுன். மனிதன் எனப்
படும் ஜயவிவடையவனுக்கு மேம்பாடு
டைய ஒரு சக்தி அந்தக் கடல் நீரை

உவர் நீக்கிச் சத்த நீராக்கிப் பூமியில் கொட்டுகிறது. ஆதலால் ஒன்றிலீருந்தே — ஒரு பொருளிலிருந்தே இரண்டு உண்டாக்கப்பட்டன என்பது வெள்ளிடை. இரண்டு உண்டா நதால் உணர்வு பூரிக்கிறது — பூக்கிறது. அப்பு உப்பு என்பன இரண்டும் நாதம் விண்டு எனப்படும். இவை இரண்டும் கூடிக்குழையாவிடின் உருவில்லை, உணர்வில்லை; உலகம் இல்லை. ஆனால் கடல் நீர் ஆலகாலம் — நஞ்சை எனப்படும். ஆதலால் இவை இரண்டும் அத்தன்மை உடையனவே ஆம். இந்த நஞ்சை அமுதமாக்குவதே வேண்டற் பாலது. இந்த நஞ்சை அமுதமாக்குவதே முத்தி என்பது. இவ் அரிய பெரிய உண்மையையே “துப்பார்க்குத் துப்பாயது உப்பு.....” என்னும் குறளால் கூறியருளினார் தேவர். கடல் நீராகிய உவர் நீரை அவ் உவர்ப்பாகிய உப்புத் தன்மையை நீக்கி நன்றீராக — அமிழ்தமாக மாற்றுவது யாது? அதுதான் சூரிய வெப்பம் — உஷ்ணம் எனப்படும். முன்னிலைக்கு ஒத்ததே தன்னிலைக்கும் ஆம். அஃதாவது உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியது என்பது. “வான் சிறப்பு” என்னும் அதிகாரத்து முதற்செய்யுளால் மழையே உலகுக்கு அமிழ்தம் என அதன் இன்றியமையாமை கூறிய தேவர், அதுத்த செய்யுளால், அப்பு உப்பு என்பனவற்றின் இயல்லபயே — ஆக்கத்தையே உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியவாறு கூறுகின்றார் என அறிதற்பாற்று.

குறள்.

துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்
[பார்க்குத்
துப்பாய தாடு மழை.

(ஷ 2-ம் அதி. வான் சிறப்பு செ. 2.)

(இ—ள்) உப்பு ஆக்கி துப்பார்க்குத் துப்பு ஆயது — உப்பானது கடல் நீரினின்றும் ஆக்கப்பட்டு உண்போர்க்கு உணவு ஆயிற்று. மழை (ஆக்கி) துப்

பார்க்கு துப்பு ஆயது — மழையானது சூரிய உஷ்ணத்தால் ஆக்கப்பட்டு அருந்துவோர்க்குப் பானமாயிற்று. அறு சூவைக்கு முதன்மையாயும் அறு சூவையே தானாயும் அமைந்துள்ளது உப்பு. சரீரம் உப்பு. (உறுதுப்பு = உறுப்பு — அவயவம்) உறுப்புக்கள் உப்பு. முன்னிலையும் அஃதே. சரம் அசரம் யாவும் உப்பே ஆம். அவையே உணவும் ஆம்.

பத்திரகிரியார் புலம்பல்.

அப்புநடுவே அமர்ந்திருந்தவிட்டு ஒன்றை உட்புக்குக்கை உணர்ந்தறிவதைக்காலம்.

(ஷ செ. 68.)

உப்புக் குகேகை-சரீரம். உடலுயிர் வெவ்வேறு அன்று. உயிர் சரீரத்தை விட்டுப் பிரியுமானால் உணர்ச்சி என்பது முயற்கொம்பே ஆம். இதுவே தத்துவப் பெரியார் துணி பும் வேத உண்மையும் ஆம் என்பது பின் வரும் ஒளவையார் அருள் வாக்காலும் நன்று வலியுறுகின்றது.

ஓளவை குறள்.

உடம்பினால்நிறுணர்வுதானில்லை உடம்பினால்உண்ணியதே ஆம்.

(ஷ உடம்பின்பயன் செ. 5.)

இத்தேவர் திருவாக்கின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் முன்னர்க்குறப்படும்.

பண்ணெடக் காலப் புலவர்கள் — பெளராணிகர்கள் நாட்டுச் சிறப்பைக் கூறுங்கால் மழையையே முதற்கண் விதந்து கூறுவர். சமுத்திர நீரை முகில் முகங்கு கொண்டு வந்து நாடு நகரங்களில் பொழியும் என்பர். சூரிய வெப்பத்தால் சமுத்திர நீரானது ஆவியாகி — உவர் நீங்கி முகிலாகி மழையாகப் பெய்கிறது. இதனையே பல வகைக் கற்பணிகளால் அழகுற வர்ணித்துக் கூறுவர் புலவர்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

தெய்வாயகனீறனிமேனிபோற்சென்று பெளவுமேய்ந்துமைமேனிபோல்பசந்துபல் [ஹிரக்கும் எவ்வமாற்றுவான்சரங்துமின்னருளென் [ஞக்கவலைர்சமங்தெழுந்தனகணகுரங்மே [கம். (ஷ பாண்டித்திருநாட்டுப்படலம் செ. 2.)

இழிந்தமரங்தர்கைப்பொருள்களுமிகபரத் [தாசை கழிந்தயோகியர்கைப்படித்துயவாய்க் [களங்கம் ஒழிந்தவாறுபோலுவரியுண்டுவர்கேடுக் [தேழில் போழிந்தநீரழுதாயின்புலிக்கும்வானவர்க் [கும்.

சுறிலாதவளொருத்தியேஜங்கெதாழிலியற்றி வேறுவேறுபேர்பெற்றெனவேலீசிரொன் [மே ஆற்கால்குளங்கவல்குண்டகழ்கிடங் [கெனப்பேர் மாறியீறில்வான்பயிரெலாம்வளர்ப்பது [மாதோ.

(ஷ செ. 16, 17.)

சமுத்திர நீர் என்றும் உளதாயினும் அங்கீர் சூரிய வெப்பதால் உவர்ப்பு நீங்கி ஆயியாய் — முகிலாய் மழையாய் பொழியப்படாவிடின் அச்சமுத்திர நீரால் பயனில்லை.

ஓளவையார் முதுரை.

“.....கடல்பேரிது மண்ணீருமாகாததனருகேசித்துறவுல் உண்ணீருமாகிவிடும். (வாக்குண்டாம்)

பூமியில் உள்ள ஆற்று நீர் ஊற்றநீர் என்பன யாவும் மழை நிரே ஆகும். மழை வேண்டுக் காலத்துப் பெய்யாது விடின் உணவால் பஞ்சமுண்டாகும். பெரிய சமுத்திரங்களோடு தொடர்புடைய சிறிய பாகங்களைய் நெடிய கடல்களும் நீரால் குறைவடையும்.

தெப்வ வழிபாடுகள் — பூசைகள் விழுவ
கனும் நடைபெறமாட்டா.

குறள்.

விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிசீர் விய
[னுலகத்
தண்ணின் ருடற்றும் பசி.

நெடுங்கடலுங் தன்ஸீர்க்கை குன்றுங் தடிஞ்
[தெழுவில்
தானல்கா தாகி விடின்.

சிற்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானேர்க்கும் ஈண்டு.
(ஷீ 2-ம் அதி. வான்சிற்பு செ. 3, 7, 8.)

மழையின்றி உலகில் எவ்வகைக்காரி
யமும் நடைபெறமுடியாது — சித்தி
அடைய முடியாது. ஆதலாற்றுன்,
“மாரிஅல்லது காரியம் இல்லை”

என உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு கூறி
ஞன்ஸுவை என அறிதற்பாற்று. மேல்
இச்சூத்திரத்தின் உண்மை வி லைக்கு
ஒப்பிய பொருள் ஒரு சிறிது கூறி
இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

அருளாலன்றி எவ்வகைக்காரியமும்
நடைபெறுவதில்லை; சித்தியும் இல்லை;
முத்தியும் இல்லை என்பது இதன்
பொருளாகும்.

திருவாசகம்.

“அவனருளாலே அவன்றுள் வணக்கி”
(ஷீ சிவபுராணம்)

அப்பர் தேவாரம்.

ஆட்டுவித்தால்ஆரோகுவர்ஆட்டாதாரே
அடக்குவித்தால்ஆரோகுவர்ஆடாதாரே
கொரே
கூட்டுவித்தால்ஆரோகுவர்ஆட்டாதாரே
உருகுவித்தால்ஆரோகுவர்ஆட்டாதாரே
பாட்டுவித்தால்ஆரோகுவர்பாடாதாரே
பணிவித்தால்ஆரோகுவர்பணியாதாரே
காட்டுவித்தால்ஆரோகுவர்கானுதாரே
காண்பாரார்களனுதலாய்க்காட்டாக
[காலே.
(ஷீ தணித்திருத்தாண்டகம் செ. 3)

திருமந்திரம்.

அவனை ஒழிய அமரரு மில்லை
அவனன்றிச் செய்யு மருங்தவ மில்லை
அவனன்றி மூவரா லாவதொன் நில்லை
அவனன்றி ழுப்புகு மாற்றி யேனே.
(ஷீ சிற்புப்பாயிரம் செ. 6.)

எஞ்சா இன்அருள் நுண்துளி கொள்ள
உருவ அருள்நீர் ஓட்டா

தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த
அண்டத் தரும்பெறன் மேக்கள் வாழ்க.
(ஷீ திருவண்டப்பகுதி)

திருமந்திரம்.

தானே இருநிலங் தாங்கிவின் னூய்சிந்தும்
தானே கடுமைங்கி ஞாயிறும் திங்களும்
தானே மழைபோழி தையலு மாய்சிந்தும்
தானே தடவரைத் தண்கட வாமே.

(ஷீ பாயிரம் செ. 10.)

தாயுமானவர் பாடல்.

அவனன்றியோரானுவம்அசையாதேனும்
[பெரிய
ஆப்தர்மொழியொன்றுகண்டால்
அறிவாவதேதுசிலஅறியாமையேதிவை
அறிந்தார்கள் அறியார்கள்யார்
மென்மொடிருந்ததாரென்போலுடம்
[பெலாம்
வாயாய்ப்பிதற்றமவரார்
மனதென்மொருமாயையெங்கேயிருந்து
[வரும்
வன்மையொடிரக்கமெங்கே
புனம்படைப்பதென்கர்த்தவியமெவ்
[விடம்
பூதபேதங்களெவ்விடம்
பொய்மெயிதமகிதமேல்வருநன்மைதீமை
[யொடு
பொறைபொருமையுமெவ்விடம்
எவர்சிறியர்எவர்பெரியர்எவர்உவர்எவர்
[பகைவர்

[மழை போழி தையல் — மழை
யைப் பொழி யும் சக்தி; அருண்
மாரியை அளிக்கும் ஞான சத்தி.]

அயலும் புடையெமம் மாதியை நோக்கி
இயலும் பெருந்தெய்வும் யாதுமொன்
[நில்லை
முயலு முயலில் முடிவுமற் றுங்கே
பெயலு மழைழுகிற் பேர்ந்தீ தானே.

(ஷீ சிற்புப்பாயிரம் செ. 11.)

தண்ணிலை முன்னிலையாகிய காரியம்
அனைத்தும் அருளோ என்பதும், அவ்
அருளோயே அடைய முயல வேண்டும்
என்பதும், முயன்று ல அவ் அருண்
மாரியை அளிக்கும் ஞான சத்தி வடி
வமாகிய நந்தி வடிவும் சித்திக்கும் என்
பதும் அது வேநித்திபத்துவும் என்
பதும்

“மாரி அல்லது காரியமில்லை”

என்னும் மந்திரத்தின் உண்மைப்
பொருளுக்கு ஒப்பியவாறு நன்று
பெறப்படுதல் கண்டு கொள்க.

இருக்கு.

அத்தியாயம் 7, வருக்கம் 7,
மண்டலம் 2, அநுவாகம் 3, சூக்தம் 5,
இருக்குக்கள் 17.

இருவருமியைந்தன்னுக்கியைவறவின்
[மழையைத்
தருகுவர்சோபனத்தசெல்வமாந்தடைவன்
[கீரை

திருவாசகம்.

“பரமா னந்தப் பழங்கட லதுவே
கருமா ழுக்கிற் ரேன்றி

இருவகைத்தலமுங்கைக்கொண்டேகுவன்
[போருக்கன்னன்]
இருவகைப்பாதியுந்தம்நன்மைகள்
[இயைக்குமன்னே.

(இ-ன்) பூமிவானங்களாகிப இருவரும் ஒன்று கூடி அவ்யஜமானாகுக்கு ஆகாசத்திலின்றும் மழை நிரை அளிக்கின்றனர். சோபன செல்வத்தைப் பெற்று அவன் கீர்த்தியை அடைவான் தனது நிவாஸ் ஸ்தலத்தைப் பெற்று அவன் கீர்த்தியை அடைவான் தனது நிவாஸ் ஸ்தலத்தைத் தன் வசப்படுத்தி கொண்டும் அவன் யுத்தத்துக்குச் செல்லுகிறன். அவனுக்குப் பூமியாகிய பாதியும் விண்ணகிய பாதியும் தங்கள் தங்கள் நன்மைகளை அளிக்கின்றன. (எ-று)

விந்து தத்துவத்தில் உள்ள நான்கு கலைகள் (நான் மறைகள்) இவ்டிராண்டாக விண்ணிலும் மண்ணிலும் உறைதலால் ஆகும் பேரேஅஃதாவது பூவும் நீரும் ஒரு புறமாக காலும் வானும் ஒரு புறமாக நடு அரசாயுள்ள அக்கினி அமலமடைந்து ஆதிக்கம் பெற்று நிற்றலே—இருவினை ஒப்பு மல பரி பாகம் வாய்ந்து நிற்றலே “இருவகைப் பாதியும் தம் நன்மைகள் இயைக்கு மன்னே” என்பதனால் போந்த பொருளாகும். மழை எனப்பட்டது அருள். அருளின்றிப் பொருள் இல்லை—பொன் இல்லை. அருளே வாய்மையான பொருள்—பொன் என்பது. மாழை என்றால் பொன் என்ப. அதுவே மழை எனக் கறுகிற்று என ஆம். “மழபாதியுள் மாணிக்கமே” என்றான் சுந்தரம்; வெண்ணையும் ஊரில் அருள் துறையைக் கண்ட சுந்தரம். மழபாடி எது? அதுதான் அருண்மாரி பொழி யப்படும் இடம். அதுதான் புகவிடம்—பொன்னக மாறிய உடலம்—பூநிகேஷப மெனும் ரக்ஷக தேகம்-விரும் பியதை இல்லை என்னுது வழங்கும் தேகம்—விமல தேகம் என்க. மழபாதியுள் மாணிக்கமாய்—செம் பொருளாய்—அமல உணர்ச்சி

வடிவாய் விளங்குவது சிவம் என்க. உரிய சாதகங்களால் ஆதி அருஞும் அன்பும் கூடிக்குழழுமதலால் ஆக்குமுறும் “அருள் என்னும் அன்பின்குழுவி” மழபாடி என்னும் விமல தேகம் என்க. இதுவே “பொருள் என்னும் செல்வச் செவிலியால்”. வளர்க் கப்பட்டுக் கட்டுலனுக்கு உருவாய்ப் பரிசுத்துக்கு அருவாய்ச் சூக்கும் வடிவம் (ஒவ்வொம்) பெற்று அருளாய்க் காரணத்தில் ஒடுங்குவது— சிவங்க மாவது என்க. இவ்வாறு காரியமாகிய இவ்உடல் உயிரே அருள் வடிவாய்க் காரணத்தில் ஒடுங்குவதாலும்

“மாரி அல்லது காரியமில்லை”

என்னும் அரிய பெரிய வேதமங்கிரம் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு நிற்றல் கண்டு கொள்க.

திருக்குறள் முதலாம் அதிகாரத்தால் கடவுளுண்மையும் அக்கடவுளை வழிபடு முறையும் பயனும் கூறிய தேவர் “வான் சிறப்பு” என்னும் இரண்டாம் அதிகாரத்தால் அக்கடவுளது அருளின் திறனையும் அஃது ஆக்கமுறும் வகையையும் அதன் இன்றியமையாமையையும் கூறினார். பின் “நீத்தார் பேருமை” என்னும் மூன்றாம் அதிகாரத்தால் அவ் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்ற தத்துவப் பெரியார் இயல்புக்குறி, “அறங் வலியுறுத்தல்” என்னும் நான்காம் அதிகாரத்தால் அவ் அருளாளர்களால் அடையப்படும் அறம் என்னும் நித்தியத்துவம் வலியுறுத்து உரைத்தருளினார் என அறிதற்பாற்று. இவை உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியவாறு அமைந்துள்ளன.

பொதிக்கூட்டுறவினாலாகிய நமது சீரமே—முன்னிலையே—பிரபஞ்சமே உண்மை நிலையில் கடல் எனப்படுவது. செவித்துவாரங்கள் அடைப்பட்ட போது “ஓ” என் ஒவிக்கும் ஒலிக்கூட்டம் கடலோசை அல்லவா? “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய சேட சயனன்—சர்ப்பா பர

னன் அறிதுயில் கொள்ளும் கடல்— சிவம் என்னும் செம்பொருள் மறையாய்— மறை பொருளாய் இருக்கும் கடல் நமது உடலமேயன்றிவேறுன்று? கடல் கடைந்து அமுதம் எடுப்பது என்றால் என்னை? அருளமுத வடிவாய் நமது உடலாள் இருக்கும் நவ நீதகிருஷ்ண ஜீ— அமுத கட சசனை— அமுத நட சசனைக் காண்பது— அடைவது அல்லவா? பின் வரும் பிரபல சுருதிகள் சரீரமே— பிரபஞ்சமே கடல் என்பதனை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

திருவாசகம்.

“.....
அலைகடல் அதனுளே நின்று
பொருந்தவா கயிலை புகுசெறி இதுகான
.....”

(ஷ அருப்பத்து செ. 10.)

திருவாய்மொழி.

கடலேகடலேயுனினக்கடைந்துகலக்
[குறுத்து
உடலுள்புகுந்துனின் ரூதல்லுத்தவந்து
உடலுள்புகுந்துநின் ரூதல்லுக்கின்ற
[மாயந்துகள்
நடலைகள் எல்லாம்நாகளைக்கேசன்
[றரைத்தியே.

(ஷ நாச்சியார் திருமொழி.)

நமது சரீரம் உப்பு மயம்; அப்புமயம். இது நச்சுத்தன்மை உடையது; பொதிக்களின் ஏற்ற இறக்கமாகிய விடைமத் தன்மை உடையது. ஆதலால் இது அமுதமாக வேண்டும்— அசுத்தம் நிங்கி அமலமாக வேண்டும். அசுத்த தநுவாகிய மருஞுடம்புடைய சீவர்களாகிய நாம் விமல யாக்கையைப் பெறுதலாகிய மழபாடி என்னும் புகவிடம் அடையப்பெறுது, மாற்றமடையாத— அசுத்தம் நிங்காத மருஞுடம்பாகிய அகவிடத்தே நின்ற அப்பனே! அரசே! எனக் குவிக்குழுவதால் அருளைப் பெற்று உப்புதல் முடியாத காரியமே!

திருவாசகம்.

“அருளார்பெறுவார் அகவிடத்தே
அந்தோ! அந்தோ! அந்தோவே!”

என ஒன்றும் போதா அறிவிலிகளா
கைய நமக்கு வற்புறுத்தி யருளியது
உரிய சாதகங்களால் புகலிடம் புக்கு
அருளாளனும் நித்தியத்துவம் பெற்ற
மாணிக்கம்.

புறத்தே கடலில் உள்ள உவர்
நீரானது சூரிய வெப்பத்தால் அவ்வுவ
ரப்பு நிங்கி ஆவியாய்—முகிலாய் மழை
என்னும் நன்றோய் மாற்றமடைவது
போல, சரீரமாகிய கடலில் உள்ள
(அந்பு—அம்பு என்னும்) அப்பு
ஆனது, என்பரமல்லா இன்னருள்
எனப்படும் ஆதி யருளாகிய ஆகாசத்
தோடு—பிரமத்தோடு—சிவாதித்த
ஞேடு சேர்ந்து அதன் உட்ணமாகிய
அமல் அக்கினியால் உப்பு என்னும்
துப்பு நிங்கி அமுதமாய்—அருளாய்
மாற்றமடையும்.

இருக்கு.

அஷ்டகம் 2, அத்தியாயம் 5,
மண்டலம் 1, குக்தம் 191,
அங்வாகம் 24, சூக்தம் 12, இருக்
குக்கள் 16.

சூரியனிடத்திற் ரெங்கு விப்பன் யான்
விடத்தைக் கள்ளை
யேருற விற்போன் ரேந்பை தம்மு

[அஃதமைத்த வொப்ப,
சாலவனுஞ் சாவை, யாழுமே யதனைச்
[சாரோம்
தூர மன்னவன் றன்பாகத; யரியினந்
[சமக்கப்பெற்றே
அரு மாதுரியத் தேனு யாக்கினு னுன்னை
[மெய்யே, (10)

(இ-ள) கள்ளைச் செய்து விற்பவன்
ரேந்பை களில் அக் கள்ளை யூற்றி
தொங்கவிட்டு வைப்பது போல, யான்
விஷத்தைச் சூரிய வட்டத்திற் ரெங்க
விட்டு வைப்பேன். அவ்விஷம் பட்ட
காரணத்தால் அவன் சாகமாட்டான்.

அச் சூரியனுடைய அருளுண்மையால்
யாழும் சாகமாட்டோம். அவதுடைய
பரதை வெகு தூரத்திலுள்ளது.
(விஷமே!) அரி யென்னும் சூதிரைகள்
சுமந்து செல்லும் அச்சூரியன் உன்னை
இனிமை வாய்ந்த மதுவாக (உண்மை
யாகவே) மாற்றிவிட்டான். (ஏ—று)

“என்பரமல்லா இன் அருள்” எனப்
படும் ஆதி அருளால் அந்பு பெருக்
குற்று அவ் அன்பு என்னும் அப்பில்
உள்ள உப்பு என்னும் துப்பு நிங்கினால்
அதுவே அமுதமாகும்—சிவமாகும்
—அருள் என்னும் அன்பீன் குழவி
யாகும். சரீரமாகிய உப்பில் உள்ள
துப்பு நிங்கி அஃது வான் தேனுப் தித்
கிக்கும் இன் அமுதமாய் ஆக்கமுற்று
பக்குவ சீவர்களாகிய துப்பார்க்கு—
உண்பார்க்கு, துப்பாயது—உணவா
யது என்பதன் உண்மை இதுவே ஆம்.
ஆதி அருள் அன்போடு சேர்ந்து அன்
பீன் குழவியாய் அருள் என்னும் மழை
ஆயிற்று என்பதன் உண்மையும்
இதுவே ஆம்.

குறள்.

துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்
[பார்க்குத்
துப்பாய தூற மழை.

(ண்ட 2-ம் அதி. வான்சிறப்பு செ. 2.)

என்னும் தேவர் திரு வாக்கின்
உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும்
இதுவே ஆம். அப்பும் உப்பும் அமல்
மடைந்து சமப்படுதலால் கோச பேசங்
கள் நிறை கொண்டு கூடிக்குழுதலால்
மூப்பு விணாதல் — நாத விந்துக்கள்
ஒன்றுதலால் சிவம் ஆக்கமுறுதல் —
இருவினை சொருபமாகிய உடலுயிர்
இயக்கங்கள் சமம் பெறுதல் — இரு
வினை ஒப்புக் கைவரப் பெறுதல் என்
பதும் இதுவே ஆம்.

வான் என்னும் ஆகாசம் — ஞான
காசம் — ஆதி அருள் என்றும் நின்று
நிலவுதலால் உலகம் வழங்கி வருகின்.

றது. தன்னிடத்து நின்று நிறை
பிரிந்து பஞ்சீரணித்து வியாபகம்
பெற்ற அகிலத்தில் — உடலுயிரில்
தானும் வியாபித்து அன்போடு கூடிக்
குழுதலால் அமுதமாகி—அருளாகி
—அருளொடு பராவழுதாகி அதுவே
சித்தியும் புத்தியும் முத்தியும் அளிக்
கின்றது என்க.

குறள்:

வானின் றலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று.

(ண்ட 2-ம் அதி. வான்சிறப்பு செ. 1.)

என்பதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் இதுவே ஆம். அந்பு செய்தற்கு ஆதி அருளே காரணமாயினும் அதனை அடையப் பெற்றுள்ள ஒருவன் அதனால் உண்மைப் பயனை அடைய முடியாது — அருளாளுக்கு முடியாது. எனவனின், அவ் அருள் தனக்குரிய நிறையைப் பெற வேண்டும் என்க. அஃதாவக அவ் ஆதி அருள் அன்பீன் வழியே சென்று அந்பு வடிவாக அன்போடு கரங்து — உறைந்து அதனால் அந்பு தனது உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய பிருதி வியில் உறைந்து அதனால் அன்பும் சுத்தமடைந்து அருளாகிய தானும் அருள் என்னும் இப்க்கமாகிய வாயுவும் சுத்தமடைந்து பெற்றப்பாலதாகிப் பிறையைப் பெற வேண்டும் என்க. அஃதாவக அவ் ஆதி அருள் அன்பீன் வழியே சென்று அந்பு வடிவாக அன்போடு கரங்து — உறைந்து அதனால் அந்பு தனது உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய பிருதி வியில் உறைந்து அதனால் அன்பும் சுத்தமடைந்து அருளாகிய தானும் அருள் என்னும் இப்க்கமாகிய வாயுவும் சுத்தமடைந்து து பெற்றப்பாலதாகிப் பிறையைப் பெற வேண்டும் என்பது. அருள் என்னும் மழை ஆக்கமுறுதல் என்பதன் பொருள் இதுவே என்க. அருள் ஆக்கமுறுதலால் உடலுயிரிர் விமலமாய் அமலமாய் அருளாய் ஒடுங்குவதே — சித்தி முத்திகள் உளவாதலே இதனால் ஆம் பயன் ஆகும். அந்பு செய்தற்குக்காரணமாகிய ஆதி அருள் அவ் அன்போடு சேர்தலால் ஆகும் காரியம் — பயன் இதுவே ஆம். இது பற்றியே அருளால் அன்றிக் காரியம் இல்லை — ஒன்றும் நடைபெற முடியாது — சித்தி முத்திகள் இல்லை என்பாராய்

(4-ம் பக்கம் காணக.)

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 31-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

அஞ்ஞான்று கோடினிலை வள்ளி என்பன இரண்டும் தம் தம் குற்றம் என்னும் “வடு” நிங்கிச் சிறப்புற்று முதன்மை பெறும். ஆதலால் “வடுநிங்கு சிறப்பின் முதலன் மூன்றும்” என்றார். மதத்திற் சிறந்தது யானை. இது தேவு அம்சம் — தெய்வ யானை “கடக்களிறு ஏற்றுத் தடப் பெருமதம்” (திருவாசகம் திருவண்டப்பகுதி) என்றார் இப் பெற்றி கைவரப்பெற்று நித்தியத்துவம் அடைந்த மணிவாசகப் பிரபு. “தேவ யானை” எனவும் “தேவப்பூ” (திருப்புகழ்) எனவும் கூறினார் அருணகிரி நாதர். கந்தை அழித்தவன் — வசப்படுத்தியவன் கந்தன். அக்கந்து வடுநிங்கப் பெற்று மீ வள்ளியையும் கொடினிலை என்னும் தெய்வ யானையையும் (தேயானை) இருபுறமும் அணைத்துக் கொள்வன் கந்தன் என்க. நிறை முறை அமைந்த புராணக் கற்பனையால் போந்த இவ் அரிய பெரிய உண்மையை — இரகசியத்தை அறியாது படிப்பு வல்லபத்தால் ஆராய்ச்சிகள் புரிந்து சர்ச்சை விளைத்தனர் — விளைக்கின்றனர் உலகோர். நமது முன் நோர்களாகிய ரிஷிஸ்வரர்களாலும் முனிபுங்கவர்களாலும் அருளப்பட்ட வேதாகம புராண இதிகாசங்களை ஆராய்வ தெனின், தமிழ், சம்ஸ்கிருதம் என்னும் பாலைகளில் உள்ள இலக்கண இலக்கியம் என்பன சிலவற்றையும் சாத்திரப் பெயர் பூண்டு வழங்கும் சில நூல்களையும் படித்ததனால் அவ் ஆராய்ச்சி கடைபோக இயலுவது முடியாத காரியம். அத் தெய்வீக நூல்கள் எல்லாம் அரிய பெரிய தத்துவங்களையே கற்பனாருபங்களாகிய பலப்பல கதை களால் கௌண்மாகவும் திரோதானமாகவும் சீவர்கள் பக்குவத்துக்கு ஏற்பட பயன் படுமாறு கூறுகின்றன. அத் தத்துவங்களை அறியும் ஆற்றல் இல்லாதார் அந் நூல்களால் தாங்கள் உணரக் கூடிய தூலப் பொருளையே உண்மை என நம்பி அசம்பாவிதமான பலவித சர்ச்சை களுக்கு ஆளாகி அவச்சலனங்களால் அவதியற்றுச் சாத வடைவதே அவர்தம் ஆராய்ச்சியின் பயனுகீ ஒழிகின்றது.

மலம் பரிபாகமடைந்து — அமல் முதற்படிகளுடும் எம்பெருமானுக்குப் பிள்ளையான மெய்யடியார் நிலைமையாதலால் “வடுநிங்கு சிறப்பின் முதலன்” ஆகிய “கோடி நிலை கந்தவீ வள்ளி” என்னும் “இம் மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணியவருமே” என விதந்து கூறப்பட-

டன என அறிதற்பாற்று. இதனால் மெய்யடியார் கடவுளர் போல வாழ்த்தப்படுதலின் உண்மைகூறப்பட்டது. மெய்யடியார் எல்லாம் இந் நிலைமை கைவரப் பெற்றவரே ஆவர்.

“புகலியூரில் அன்று வருவோனே”

(திருப்புகழ்)

எனவும் பிறவுமாக அருணகிரிநாதர் ஞானசம்பந்தப் பெருமானை முருகவேள் என — முருகவேள் அவதாரம் என பொற்றிய தன் உண்மையும் உய்த்துணர்தற்பாலது. இவ் உண்மையை அறிய முடியாது சர்ச்சை விளைத் தோரும் — விளைக்கின்றேரும் பலராயினர். மல பரிபாகம் கைவரப் பெறுது — அதன் பெற்றி அறியாது ஒரு வகை உபாசக நிட்டையாளராய் வதிந்து தூலம் பின்மாகி நிலத்துட் புதைக்கப்படுமாறு மாண்டு போன மருஞடமினரை ஞானசம்பந்தர் முதலிப் சமய குரவரோடு ஒப்ப மதித்துப் போற்றுதல் — நித்தியத்துவம் பெற்ற தத்துவப் பெரியாரகிய சீவன் முத்தர் எனப் பாராட்டுதல் சிவாபராதமே என்பது சொல்லாமலே அமையும். பாசுபதம் பெற்று — மல பரிபாகம் பெற்றுப் பிரனயர்கலனும் அமல் முதற்படி கண்டு படியேற்றம் பெறும் மெய்யடியானே சிவ மணமுடையவன்—முருகன் — “மணங்கமழு தெய்வத்து இளஙலம்” உடையவன் எனக் முருகு என்றால் வாசனை என்பர்; இளமை என்பர்; அழகு என்பர். காமம் என்பதன் இலக்கணம் கந்து. அதனை அழித்தவன் — அடிமை கொண்டவன் கந்தன். அமல் முதற்படி தொட்டு அஃதாவது சீவன் முத்தினிலை ஆரம்பகாலம் தொட்டு அச் சீவன் முத்தினிலை பூரணமாகும் வரை (ஒவ்வொம்பு பெறுதல் — சதா சிவப்பேறு) விக்கின விநாயகப் பேறு முருகன் அவதாரம் முதலிய தெய்வீக வடிவம் எல்லாம் அச் சீவன் முத்தன்கிய மெய்யடியான்பால், அமையப் பெறும் என்றால், அம்மம்ம! இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் வாய்ந்த அம் மெய்யடியான் அருமை பெருமையை யாரால் அளவிட முடியும்? சீவன் அருமை பெருமையை யாரால் அளவிட முடியும்? சீவன் அருமை பெருமையை யாரால் அளவிட முடியும்? சீவன் அருமை பெருமையை யாரால் அளவிட முடியும்?

மதிப்புரை.

உரைமாலை 1-ம் மலர்.

கனிஷ்ட பாடசாலைத் தராதர வகுப்புமாணவர்களுக்கு உரியனவாகத் தொகுக்கப்பட்ட “செந்தமிழ்ச் செல் வழும் மணிமேகலையும்” என்னும் சிறிய இலக்கிய நாலுக்கு உரையாகி அமைந்த சுவடி ஒன்று எமது பார் வைக்கு வரப் பெற்றோம். இவ் உரையை எழுதியவர் எமது “வித்தகம்” தொகுதி 1 இல் தமிழ் வளர்ச்சிக் குரியகட்டுரைகள் பல எழுதியவரும்; யாழிப்பாணத்து மூளாய்ச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலைத் தலைமை ஆசிரியருமாகிய வேலைண்ணுர் பண்டித ஸ்ரீ மாந. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள்

ஆவர். பதவுரை குறிப்புரை அருள் சொற் பொருள்கோள் சரித் திரகுறிப்புகள் என்பனவற்றே கூடிய இவ் உரை நால் ஷே மாணவர்களுக்கும் பிறர்க்கும் மிகப் பயன்படும் என்பது மிகையன்று. இதன் விலை சதம் 50. ஷே உரையாசிரியரிடம் பெற்ற பாலது. பிரதி அனுப்பிய பண்டிதர் அவர்களுக்கு எமது வந்தனம் உரியதாகுக.

(ப-ா)

அறிவிப்பு.

சடி தர்களின்

அபிப்பிராயங்களுக்கு

அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

வித்தகம்

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.முதுகில் தோல்—கலிக்கோ
ரூ. 4—0—0முழு கலிகோ ரூ. 3—12—0
முதுகில் கலிகோ—மார்பில் தாள்
ரூ. 3—8—0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

“வித்தகம்” ஆபீஸ்,
புதுவை.

(6-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

“மாரியல்லது காரியமில்லை”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு கூறினார் எமது பாட்டியார் என அறிக் கேள்வும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “மாரியல்லது காரியமில்லை” என்னும் ஒளவையார் அமுத வாக்கின் உலகிய ஊக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணரத்தகும். சுபம்.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	1	26	பொய்ம்மை	பொய்ம்மையை
3	3	29	சித்திரம்	குத்திரம்
7	1	43	பாதாளத்து	பாதாளத்து
8	1	25	இவ்வண்மேயே	இவ்வண்மையே
ஷே ஷே இல. 32.				
2	2	44	போஷப்பாம்	போஷாப்பாம்
”	3	8	உடலகத்துக்கு	உடலாக்கத்துக்கு
4	3	10	மாக்கள்	மக்கள்
6	3	5	விளையான்	விளையான்

இத்தகைய அரிய பெரிய மல பரிபாகப் பெற்றி சந்தான குரவச் சைவ சித்தாந்த நால்களில் ஒரு சிறிதும் கூறப்படாமையால், அந் நால்களையே வேதாகம முடிபாகிய உயரிய சித்தாந்தக் கொள்கை என நம்பிய தற்காலச் சைவ சமயிகள் என்பதுவோர்க்கு இவ் உண்மைகள் முற்றுக மறை பொருளே ஆயின என்பது வெள்ளிடை மலையாம். உபாசக நிட்டையாளர் அந்நிலையில் எத்துணை காலம் வீற்றிருப்பவரே ஆயினும் இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் கை வரப்பெறுதல் — இறைவன் திருவடிகாணப் பெறுதல் முடியாத காரியமே யாகும். இருவினை

ஒப்பு மல பரிபாகம் கைவரப் பெறுது ஒரு வகை உபாசக நிட்டை யாளராய் வதிந்து மாண்டு போன சந்தான குரவர் முதலிய வித்துவப் பெரியார் நிலைக்கும் சீவன் முத்தி நிலைக்கும் உள்ள இடையீடு மருங்கும் அருங்கும் உள்ள இடையீடு போல்வதாய் அனவிடுதற்கு அரிதாகும். பின் வரும் பிரபல சுருதிப் பிரமாணம் சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டைகளாகிய உபாசக நிட்டைகளால் இறைவன் திருவடித் தரிசனம் பெறுதல் முடியாத காரியம் என்பதனை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

(தொடரும்)